

A close-up, high-contrast photograph of a woman's face, focusing on her right eye. The eye is strikingly blue and contains a detailed image of the Earth (Globe of Earth). She has dark hair and is wearing a silver, teardrop-shaped earring. The background is dark and out of focus.

DIMENZE

MICHAELA BERÁNKOVÁ

Michaela Beránková

DIMENZE

Copyright

Autorka: Michaela Beránková, 2014

Obálka: Josef Beránek - QiQ studio, 2014

Vydal: Martin Koláček – E-knihy jedou

2016

ISBN:

978-80-7512-481-4 (ePub)

978-80-7512-482-1 (mobipocket)

978-80-7512-483-8 (pdf)

1.

Od té doby, co se mi zdává ten stejný sen, nevím, když se ráno probudím, jestli je ta postel pode mnou skutečná nebo se mi pořád něco zdá. Probliknu budík, který se má rozezvonit za deset minut, a ještě chvíli hypnotizuji strop, kde jako by se vypálil obraz tajemného muže, kterého jsem během svého snění potkávala a který se mě snažil varovat a o něčem přesvědčit. Nic z toho, co řekl, nedávalo smysl, ale zůstávalo mi to vypálené v živé paměti.

Shodím ze sebe peřinu a donutím se zvednout. Nohama pod sebou nahmatám papuče. Šouravými kroky vycházím ze skromně zařízené ložnice s dvojlůžkem a kolem krémové sedací soupravy se dobelhám do koupelny. Rozsvítím světlo, které mě na chvíli oslní. Umyvadlo se zrcadlem je rovnou za rohem, naproti němu je položena vana a vedle hned skříň s vestavěnou pračkou. V rychlosti si opláchnu obličej a zadívám se na sebe do zrcadla. Vypadám opravdu unaveně. Hnědé oči, které na mě teď zírají, jako by neměly daleko k slzám. Moje oválná tvář, jindy plná elánu a s úsměvy na rozdávání, je teď naprosto bez života. Je mi jasné, proč. Jestli tohle šílené tempo bude pokračovat dál, už to asi nevydržím.

„Dneska už naposledy. Pak si už konečně musím vzít tu dovolenou,“ příslibím sama sobě a v přihrádce pod zrcadlem popadnu kartáč a začnu si vyčesávat své dlouhé, tmavě hnědé vlasy.

Dilema se šatníkem, které později následuje, nakonec rozřeším tak, že na sebe natáhnu černé kalhoty a dlouhý světle hnědý svetr. Popadnu i koženkovou bundičku, přeci jen už je podzim. Na svém obvyklém místě v předsíni nacházím připravenou kabelku a zanechávám za sebou tmavý, útulný byt. Není moc velký, dva plus kk, ale dokonale mi vyhovuje. Dostala jsem ho od rodičů k dvacátým narozeninám, když jsem si konečně postavila hlavu, abych se osamostatnila. To už taky bude nějaký ten rok... Zamykám a sjíždím výtahem celých pět pater, abych, jak jsem si beznadějně pomyslela, na to musela dobíhat zrovna odjíždějící autobus.

„Trochu života do toho umírání,“ popichuje mě kolegyně, když jsem se v kuchyňce pro zaměstnance konečně odhodlala uvařit si kafe. Na to se vážně nedá nic říct.

„Na to, že ti je dvacet pět, vypadáš strašně,“ zaculí se. Jak se otáčí směrem ke skřínce, cítím její vanilkový parfém. Dnes má na sobě žluté šaty s tmavým svetříkem, což se jí k černému mikádu podle mne docela hodí. Lisa má srdcovitý obličej, modré a poněkud šikmější oči. Kdybych ji neznala, hádala bych, že pochází odněkud z východu, a částečně bych se dokonce trefila, protože Lisa má smíšené předky. Je hubená, milá, vstřícná. A je to moje dlouholetá kamarádka.

„Jen si posluž a oraz si. Nikomu bys tu stejně nechyběla, beztak se jen vozíš,“ vchází starší, nepříjemná čtyřicátnice. Odjakživa jsem s ní měla problémy a chvíli mi trvalo, než jsem se proti jejímu smyslu pro drzost dokázala vymezit. Ale kdo chce psa bít, vždy si hůl najde, ještě se zjevně nesrovnala s tím, že jsem mezi nás dvě postavila hranice. A myslím, že jsem ji hlavně proto nepřestávala překvapovat.

„Jistě, že nechyběla. Kdybych tu nebyla, určitě by to na výsledek zasedání nemělo žádný vliv,“ připomenu jí. Víím, že pomyslí na to samé, jako já – jak velký ohlas na zasedání sklidil

právě můj návrh. Dobře si pamatuji, jak se v tu chvíli tvářila. Byl to s nejvyšší pravděpodobností můj nápad, který zabránil hrozícímu propouštění, které poslední dobou viselo ve vzduchu. A Kate byla jedna z těch, které se nejvíce klepala kolena.

Spolkne jazyk. A jako by se nic nedělo, zeptá se mě, jestli zbyla v konvici ještě voda. S křiklavě růžovou halenkou se nacpe mezi pulty a pokouší se natáhnout po dóze. Je malá, korpulentní. Má vlnité, tmavé vlasy po ramena a obličej jí zdobí samý faldík. Ani nemám ponětí, jakou barvu mají její oči, a nezajímá mě to.

Zasednu k počítači, kde na mě čeká spousta práce, kterou je potřeba udělat. Dnes tu jsem naposledy, připomenu si pevně. Musím mluvit s vedením. Kousnu se do rtu.

Můj šéf je sice dominantní muž a v mnohém mi připomínal otce, ale přesto se, tentokrát, necítím tak svázaná při představě, že s ním potřebuji probrat svou situaci, jako jsem obvykle za podobných okolností bývala. Stále nepřestávám žasnout, jak mi zpočátku banální věc – meditace, kterou jsem dlouho považovala za nesmyslnou radu šířící se internetem – natrvalo ulevila od úzkostných stavů. Myslím, že kdyby lidé v podobné mentální techniky víc věřili, mnoho kvalifikovaných terapeutů by bylo rychle bez práce, pokrčím nad tím paradoxem ramený.

Upiju kafe a pootevírám okna grafického programu. Musím stihnout navrhnout design pár webovým stránkám. Specializuji se především na ilustrace, což nebývá v kruhu mého uplatnění příliš typické – přestože dnešní práce nebyla tím příkladem – a to je pravděpodobně taky důvodem, proč jsem se ve firmě dobře uchytila. Vedení by si mě zaručeně mělo více vážit, to není vychloubání, to je holý fakt.

Všimnu si, že šéf přichází do kanceláře, věší za dveřmi kabát a zavírá za sebou dveře. Nechám ho oddychnout a půjdu na věc. Tak do toho.

Dřív, než se odhodlám vejít, se se šéfem málem srazíme ve dveřích.

„Vás jsem zrovna hledal, Kandorová,“ bere mi slova z úst a okamžitě mi navrhuje, mně spíš připadá, že přikazuje, abychom spolu probrali rozpracování projektu naší reprezentace, který jsem předložila. Chvilí se snažím chytit dech, když začne vytahovat termíny plnění. Musím ho zastavit, než bude příliš pozdě něco namítat.

„Víte, vlastně jsem se vás přišla zeptat, jestli byste mi nedal volno,“ řeknu.

„Vy si ze mě děláte srandu, že?“ ušklíbne se. Je mi jasné, že tím myslí, že jsem se asi musela praštit do hlavy, když melu takové nesmysly v zrovna tak nabitém harmonogramu. Měřím si jeho černý dokonale padnoucí oblek a nejde si nepovšimnout, že si své plavé vlasy ulízal na opačnou stranu hlavy. Tahle šéfovská móda...

„Tak dost vtípků a pustíme se do práce,“ pobízí mě rukou, abych šla dál.

Cítím, jak se mi rosí čelo. Uvědomuji si, co se právě stalo. Takhle to bylo vždycky. Nechci, aby se mu zase podařilo mě odbýt. Ignoruji ten popud slušného vychování a stojí mě veškeré sebeovládání, abych nevešla do té kanceláře.

„Pane řediteli,“ naléhám. „Celé čtyři týdny pracuju od rána do večera, víkendy bez proplacených přesčasů,“ protože jste mi zadal práci, kterou mohli vykonávat jiní, ale kteří by se na vás samozřejmě vykašlali, pomyslím si raději tiše, abych nepůsobila naopak příliš drze, „a dokonce jsem se dala do návrhu designu, který včera sklídil úspěch. Opravdu si potřebuji oddechnout.“

„Nevím, jak si to představujete,“ odpovídá poněkud zaskočeně. „Vy mi odporujete?“

Na hrudi se mi sevře. „No, když to řeknete takhle, tak to zní...”

Zamračí se. Tohle zjevně nečekal. Prozkoumává můj pohled. Hlídám se, aby na mě nebylo poznat, jak mě svou reakcí zaskočil. Najednou si zdaleka nejsem tak jistá tím, jestli to nepřeháním. Doufám, že z této konverzace, dá-li se to tak nazvat, nevyjdu ještě hůř než obvykle. Třeba s kupou nezpracovaných požadavků navrch a doprovodem nenávistných pohledů.

Něco na mém výrazu ho muselo o něčem přesvědčit. Možná mu došlo, k čemu se schyluje, a nechtěl dělat cirkus před kolegy. Nemá ani ponětí, jak blízko jsem měla k tomu, abych svou žádost odvolala.

„Nevím, jestli vám to dochází, ale jste jedna z nejtalentovanějších zaměstnankyň, které tu máme. Opravdu vás nikdo nemůže nahradit.“ To jsem tušila. Vyhazovem mi ještě za celou docházku nevyhrožoval. Přikývnu na srozuměnou.

„Ale pokud to vnímáte takhle, musíme se dohodnout, jak to celé teda zorganizujeme, pokud tu nebudete přítomna.“

Zůstanu na něj nevěřícně koukat. Ještě nikdy se mnou nejednal podobným způsobem. Nikdy.

Komunikace mezi námi je najednou úplně o něčem jiném – dokonce mi sám od sebe navrhne, abych si vzala rovnou dva týdny dovolené s tím, že do odpoledne musím stihnout rozpracovat klíčové faktory prezentačního projektu. Připadám si, že se musím vážně každou chvíli probudit. Nezmůžu se na nic víc, než na přitakávání.

S lejštry v ruce směřuji ke svému místu a myslím, že musím zářit jako sluníčko. Koutkem oka registruju, jak mě Kate Leicocová propaluje nenávistným pohledem. Především, když za mnou vykukne ředitel, aby jí oznámil, že se valná část mých dnešních

rutinních povinností přenese na ni, vypadá, jak kdyby snědla citron. Možná na mě v nejbližší době zase vyjede, u ní tyhle hysterické výstupy byly poměrně časté, že jsem si na ně zákonitě musela zvyknout jako první. Ať si stěžuje, hledá chyby a reaguje slovně agresivně. Prostě mi to najednou tolik nevadilo, a na ten fakt jsem si už zvykla taky. Matně si vybavuji paralyzující pocity bezmoci a sevření na hrudi.

Přemýšlím, jak dovolenou využiju. Mám spoustu plánů – mohla bych si zajít třeba zaplavat, sepsat nějaký text – ráda jsem psala, mám bohatou fantazii, jenže obvykle jsem na to neměla čas. Mohla bych zajet za rodiči, které jsem už přes rok neviděla – utužit vztahy – no, už si nejsem tak jistá, jestli by to byl dobrý nápad, když si uvědomím, že to nejspíš nebude zrovna příjemné setkání, radši bych mohla vyrazit za nějakou turistikou a rodinné záležitosti odsunout na nějaký víkend. Práce mi při tom jde lehce od ruky, respektive od tabletu. Počítač jako by změnu mého přístupu vycítil a nezasekával se každou hodinou, takže většinu stěžejních povinností mám do oběda hotovo. Ještě si v pohodě stíhám uvařit a vypít další čaj, který Lisa přinesla na ochutnávku. Až ze zahraničí. Lisa s manželem hodně cestovali po světě. Lise to evidentně prospívá, má skoro pořád dobrou náladu. Dawson má na ni dobrý vliv.

Nastane pauza na oběd. Kate se nesnažím vyhnout, ale zdá se, jako by se umoudřila, jelikož se ona vyhýbala mně. Kdo ví, co se jí asi musí honit hlavou...

V přízemí tu máme kantýnu, kde se scházíme dohromady s pracovníky ze tří různých firem, sedí tu advokáti, finanční poradci a bankéři a mezi nimi my, grafici a programátoři webového rozhraní. V relativním klidu dojídám poslední kousek rizota a zapíjím ho limonádou. Rozhlížím se, zatímco si snažím představit, že jsem jinde, že popíjím koktejl někde u vody a v pozadí hraje rytmická muzika... To šumění mořských vln z

povzdáli je uklidňující... Přemůže mě nostalgie. K moři jsem taky často jezdila s rodiči.

Jo. S rodiči. Povzdechnu si a zvednu se. Teď se hlavně musím soustředit na práci, ne srovnávat, co bylo a není. Aby se mi v projektu nepodařilo nadělat chyby, je třeba se maximálně koncentrovat – dělat chyby bylo v mém oboru tak snadné.

Na půli cesty z jídelny si mě odchytné šéf s tím, že musí narychlo odjet, jestli bych se tu zítra na chvíli nezastavila, abychom spěšně zkonzultovali několikero drobností. Ráda souhlasím. Nebýval ke mně obvykle tak vstřícný, tak proč bych mu nevyhověla. Mám ze sebe radost, že jsem si to volno konečně prosadila. Na zbývajících dvě hodiny si ještě jdu uvařit dobrý čaj a prohodím s Lisou pár slov.

„Tak ti ji dal? No to je super,“ sdílí se mnou to nadšení. „Mohly bychom pozítří vyrazit třeba na kávu, co říkáš?“ navrhuje. Mou kladnou odpověď ovšem náš rozhovor končí. Také má spoustu práce, tak na hlubokomyslné debaty není chvíle. Všimnu si svého odrazu na skleněných dvířkách kuchyňské linky a ten pohled je uspokojující. Pravda. Dlouho jsem se neusmívala.

Tak hurá do práce. Už jsem skoro zapomněla, jak moc ji zbožňuji.

Před odchodem ukládám dokument a zálohuji ho na flashce, kterou nosím vždy při sobě. Před rokem se mi některá data neúmyslně smazala, a tak se podobným komplikacím přirozeně snažím předejít. Myslím, že bych spíš zapomněla zamknout v bytě, než přesunout soubory na flash disk. No, půl měsíce budeš ležet v koutě, věcičko, taky si zasloužíš trochu toho oddychu, pomyslím si v duchu.

Chlapi programátoři, s kterými vcelku vycházím a s nimiž mám především profesionální vztah, zůstávají přesčas, takže se

nemusím starat o zhasínání světel a opouštím budovu krátce po odchodu kolegyň.

Vzduch venku je tak osvěžující. Nadechnu se z plných plic. Dnes hodlám vypnout a prostě relaxovat. Nic konkrétního.

Odbudu si nákup, porozhlédnu se po nějakém šampaňském, abych si večer pořádně vychutnala.

Domů dorazím až navečer. Za sebou zavírám svůj pracovní svět. Kabelku nechám na botníku. Úzkou předsíní kráčím podél obývacího pokoje, situovaného do rohu po levé straně, ke kuchyňskému pultu ořechového dezénu a černé mramorové desky a chystám se připravit si něco k snědku. Mám v mrazáku mraženou pizzu. Zapnu troubu a otevřu šampáňo. Krátce na to slyším, že mi v kabelce zvoní telefon. Když se sehnu k botníku, mobil stále zvoní. Docela mě překvapí, když na displeji bliká číslo mého bývalého. Stýkali jsme se rok. Dlouho jsem si nedokázala přiznat, že našemu vztahu chyběla jiskra. Nemyslela jsem si, že by se mohl pokusit mě znovu kontaktovat, poté, jak moc jsem ho prý urazila. Popravdě jsem mu tehdy oznámila, že se cítím lépe, když jsme každý zvlášť, a jeho ego pravdu nedokázalo snést.

Nechám mobil zvonit, nebudu si kazit večer. Ustrknu ze skleničky. Půjdu se naložit do vany. Než se mi natočí voda, pochutnám si na pizze. Nádobí mám umyté raz dva.

Koupila jsem si jasmínovou pěnu. Rozmazluji se se vším všudy. Vliju odměrku pěny do koupele a nadechnu se vůně. Špinavé prádlo letí do prádelního koše a vzápětí se už uvelebuji ve vaně a slastně zavírám oči. Vnímám příjemné teplo vody. Povzdechnu si. Přesně tohle jsem potřebovala.

„Bud’ opatrná,“ zaslechnu a na okamžik jako by přede mnou ve vaně seděl ten muž ze snu, než se jeho obraz jako oblak rozplyne. Zapamatuji si jen jeho upřený pohled. Jeho modré oči.

Srdce mi poskočí a s ním i celé tělo. Část vody se přelije přes okraj smaltu. Omyju si obličej a rozhlédnu se, jestli jsem tu sama.

Ticho je nepřekonatelné. Neopovažuji se vydat hlásku. Když mi zase začne vyzvánět mobil, málem mě z toho trefí šlak. Snažím se dýchat, no tak, neblbni...

Natáhnu se po telefonu a zadívám se na displej. Neodbytný Peter. Oddechnu si, jak se mi uleví. Obrátím oči v sloup. Že by mi všichni dali svátek, to tedy rozhodně nehrozí. Ve vaně už ale nehodlám zůstat ani o minutu déle. Připadá mi, jako by tu se mnou někdo byl. Jsem fakt zralá na psychiatrii. Vezmu si župan a vytáhnu špunt.

Usednu k televizi na pohovku. Zkopu z chodidel papuče. Plovoucí podlaha je na dotek studená a připomíná mi, abych se porozhlédla v obchoďáku po koberečkách. Světlo v kuchyni nechávám rozsvícené. Radši. Pro jednu se snad nic nestane. Na stolku sáhnu po ovladači a namířím s ním k obrazovce. Je mi jedno, jaký program. Hlavně, že něco slyším. Mám z té koupele vážně divný pocit.

Otevřu oči a najednou si uvědomím, že je ráno. Musela jsem na sedačce vytuhnout.

„To snad není možný,“ procedím skrz zuby. Záda mám přeležená. Snažím se zvednout, moje svaly protestují tupou bolestí. Když konečně stojím na nohou, je to lepší. Už s jistějším krokem nejprve dojdou pozhasínat a dám vařit konev. Do připraveného hrnku se chystám vhodit pytlík čaje, ale nakonec se rozhodnu pro kafe – vzhledem k tomu, že dnes do práce nejdu, jsem na něj měla nárok.

„Volno,“ zopakují nahlas, jako bych tomu pořád nemohla uvěřit, a zalévám si hrníček až po okraj. Vychutnávám si první doušek a zamířím si to rovnou do koupelny. Musím se dát do pucu. Usměju se na sebe do zrcadla a v ten okamžik se zarazím, jak mi to

dochází. Tuto noc to bylo poprvé za měsíc, kdy se mi nezdálo o Něm. Udivuje mě, že si ho snažím vybavit po paměti. Nějak se mi to nechce líbit, což tedy fakt nedokážu pochopit. Zavrtím hlavou ve snaze ten pocit ze sebe setřást. Podobné věci se občas prostě stávají, na internetu jsem už kolikrát narazila na diskusi, kde se řešily problémy s opakujícími se sny, nočními můrami. Nepokládala bych tomu takovou důležitost vlastně nebýt Lisy. Lisa téměř nadpřirozeným jevům a znamením věří. Dokonce mě vzala i ke kartářce, nebyla jsem z toho dvakrát moudrá, jelikož mi vyvěštila, jak to není osudové. Přeci ty pochybné předpovědi nemůžu brát vážně.

Prohlížím se v zrcadle a snažím se radši soustředit na běžné věci, například třeba co si obléknu. Dnes dávám přednost pleteným hnědým šatům a silonkám. Cítím se elegantně. Pro dnešek jsem si naplánovala koupi koberečku, navíc se musím otočit v práci, a tak bych mohla trochu reprezentovat. Odpoledne samozřejmě nechávám otevřené spontánním nápadům.

Když opouštím byt a otáčím se zamknout, obydlí vypadá jako vždy. Žádná známka, že by se něco mělo pokazit. Jsem paranoidní.

Tedy, stíhám dokonce i autobus. Tolik o mém vnitřním naladění. V práci se omezím pouze na kontakt s vedoucím, jen dovnitř a ven, abych v budově nevytvrdla déle, než je nezbytně nutné. Na Lisu mávnu na pozdrav jen z dálky, aby mě nezdržovala. Lisa umí obyčejný hovor tak rozvést, že je potom prakticky nemožné ji zastavit. Neexistuje, že by Lise došla témata k probírání. A na to teď nemám čas. Později jí zavolám, abychom se domluvili na tom kafe.

Vejdou za šéfem do kanceláře. „Slečna Kandorová. Pojd'te dál, už vás očekávám.“

Usměju se. Pořád ho to drží. Kdo by to byl řekl, že bude stačit tak málo, aby se ke mně začal chovat jako k partnerovi, a ne

jako k pomocné síle podniku. Konzultace jde hladce, vesměs se snažíme přerozdělit povinnosti mezi další zaměstnance, aby se projekt po dobu mé nepřítomnosti trochu pohnul. Je jasné, že značná část práce bude čekat na mě, ale aspoň aby se začalo. Krotím svoje nadšení, abych nepůsobila jako rozjařené dítě.

Po schůzce se rozloučíme. Popřeje mi hezkou dovolenou, tak mu poděkuji. Beru za kliku, otevírám dveře... a všechno je vzhůru nohama. Všechno je špatně. Obrázek, který se mi naskytne, mě naprosto paralyzuje. Zůstanu trčet ve dveřích a snažím se přesvědčit, jestli se to skutečně děje.

V místnosti se mnou pracuje pět lidí, teď u každého stojí muž, který přivádí mé myšlenky až k bojovníkům ninja – protože jsou do jednoho od hlavy až k patám zahaleni v sytě černých rouchách – a pod krky jim drží – ne, nezdá se mi to, jsou to vážně meče. Vážně nemám ponětí, co to má znamenat. Nejradši bych zalezla zpátky do kanceláře a dělala, že jsem nic neviděla, ale...

„Co se tady děje?“ procpe se kolem mě šéf. Ve stejný okamžik ho někdo zprava omráčí. Otočím se, mám srdce až v krku. Můj pohled zakotví na osobě v černém. Zírají na mě tmavě hnědé oči. Vybavím si jiné modré oči člověka, který mi večer kladl na srdce, abych byla opatrná. Suše polknu. Jsem asi blázen, ale nedokážu popřít možnou spojitost.

Moje tělo je zaplavené adrenalinem. Ani nevím jak, prostě se rozeběhnu ke kuchyňce, kde nikdo z nich nestojí, a doufám, že se budu moci bránit horkou vodou z konvice.

„To bych být tebou nedělal,“ varuje mě hluboký hlas a můj pohled padá na Lisu. Je poznat, že má strach.

„Co po nás chcete?“ vyhrknu. Snažím se zorientovat.

„Půjdeš s námi.“

„A co když ne?“

Zavrtí hlavou a povýšeně se ušklíbne. Víím, nemám příliš na vybranou.

„Nechte jít aspoň je,“ zkouším, přestože nejsem zrovna v pozici, kdy bych mohla vyjednávat.

„Samozřejmě.“ Pokyne rukou ostatním a muži své zbraně sklopí dolů. Divné, nedává mi smysl, že by přistoupil na mou podmínku. Lisa a Kate od nich doslova odskočí. Lisa se na mě podívá. Přikývnu hlavou, že mě tu může nechat a odejít. Ale všichni, tedy mimo Kate, na mě dál zůstávají zírat. Zdá se, jako by na něco čekali.

„Běžte,“ poručí velitel, aniž by se za nimi ohlédl.

Kousnu se do rtu. Musím toho nějak využít. A v tom mi hlavou probleskne nápad.

Popadnu konvici a švihnu s ní, že celý obsah přistane na protivníkovi. Zasténá – nevím, jestli bolestí nebo překvapením, ale nezjišťuji to. Clark, Steven a Roll strčí do těch mužů, aby mi uvolnili cestu a já se mohla dostat ven, a zaregistruju, že Lisa zapne poplašné zařízení. Všichni utíkáme, pokouším se vyhnout pažím, které se po nás napřahují. Přijde mi to, jako bychom probíhali rozpadající se jeskyní. Je to šílené. Kluci mizí ve dveřích a zanedlouho tam budu i já. Těsně před východem mě však někdo chytne za ruku. Vykřiknu.

Probíhá to jako ve zpomaleném filmu. Jejich vůdce zuří a snaží se mě trefit svým ostřím. Jestli mě hodlá zabít nebo jen přimět, abych se podřídila, na tom nesejde. Vší silou k sobě trhnu zápěstím. Jeho meč mění směr a já vidím, jak mi padá na obličej. Nepřestávám se vyprošťovat.

Někdo se zezadu přiřítíl. Slyším, jak do sebe dva meče narážejí. Moje ruka se uvolňuje z drtivého sevření. Hledím do modrých naléhavých očí a nevím, co si mám myslet.

„Běž!“ nařizuje a já se neodvážím neuposlechnout.

Pádím jako o život a venku se střetnu s policisty, kteří proběhnou kolem mě. Snažím se popadnout dech. Lisa je hned u mě a s Rollem mě odvádí stranou.

„Už je to v pořádku.“

Neurčitě přikyvuji, snažím se tomu věřit.

„Co po tobě můžou chtít?“

„To bych ráda věděla.“

Nepřestávám sledovat, co se kolem mě děje. Stejně tak i Lisa a Roll.

Do firmy se snaží dostat i zdravotníci, kteří přijeli pár minut po policii, ale ti vbíhají dovnitř, až jakmile policista odkývá, že je to bezpečné. Během čtvrt hodiny se tu začnou objevovat novináři, kteří se o přepadení kdoví jak dozvěděli. Roll nás odvede víc bokem, abychom jim nepadli do rány. Neprotestuji, na rozhovory teď zaručeně nemám nervy. Lepší, když se připojíme ke shluku kolemjdoucích zvědavců.

Dlouho se nic neděje, všichni čekají. Policie vychází z budovy. Se třemi zajatci.

Počkat, to není možné. Přísahala bych, že jich bylo dvakrát tolik.

Vyměním si s ostatními spolupracovníky nechápavý pohled. Clark se krátce na to vyptává vyšetřovatele na podrobnosti. Slyším, že se nikdo další uvnitř budovy prý nenacházel. Pomalu si klepali na čelo, když Clark protestoval. Kudy by ti zlodušci přece utekli, že? Určitě by neprošli jejich zabezpečením.

Před očima se mi zatmí. Vnímám, že mě Roll rukou zachytí, abych nespadla.

„Jsi v šoku.“

„Ty se jí divíš?“ vyjekne Lisa.

„Kde bydlíš?“

„Nic to není. Jsem naprosto v pořádku,“ odporuji.

„Klidně můžeš jít ke mně,“ nabízí mi Lisa. „Jestli nechceš být sama. Pomůžeme ti sbalit pár věcí.“

„Nechci tě obtěžovat,“ ze slušnosti zamítám.

„Prosím tě. Byly doby, kdy jsi u mě spala denně.“ Mrkne na mě. Vděčně se na ni usměju.

Přistoupí k nám jeden z policistů, že by se potřeboval zeptat na pár detailů. Stručně zodpovíme jeho otázky a pak z tohoto místa konečně rychle mizíme pryč, než k nám dorazí i média.

Ohlížím se zpět ke vchodu budovy. Zapomněla jsem se policii ještě zmínit... Ten muž ze snu... Zpětně mi dochází, že to byl on a že mě vlastně zachránil. Se vzpomínkou na jeho modré oči mi do vědomí vplují další otázky. Kdo to byl? Kam se ztratil?

Ta nevědomost je nepohodlná. Jako by říkala jednu věc, že tohle je teprve začátek, že to nebude jen náhoda, ale že vyloženě šli po mně. A to mě na tom vážně děsí.

K mému bydlišti nás doveze Roll svým autem. Celou cestu zírám kamsi ven z okénka a uvědomím si, že si zase koušu ret.

„Jaký to je klíč?“ ptá se mě Lisa, když se výtahem dopravíme do patra, a odemyká byt. Vevnitř je ticho, mrtvo. Takže bezpečno. Fajn. Nahrnu se do předsíně jako první.

„Tohle zvládnou sama. Můžete na mě počkat v obýváku?“

„Kdyby něco, zavolej na nás a my ti pomůžeme,“ řekne Lisa, které se očividně nelíbí, že mě pustí z dohledu. Roll za námi zabouchne dveře. Než se oba usadí na pohovce, jsem v koupelně.

Roztřesenýma rukama si oplachuji obličej, jako bych ze sebe tu divnou předtuchu mohla smýt. Vzhlednu ke svému odrazu v zrcadle. Přetáčí se mi v hlavě všechno, co se přihodilo od toho okamžiku, kdy jsem otevřela dveře a vyšla z šéfovy kanceláře. Vteřina za vteřinou. Jako kdybych tam zrovna teď byla, jako kdyby se vrátil čas a já to musela prožívat znovu. A nakonec vidím ty tmavé oči šilence, jak se po mně napřahuje mečem, a zamrazí mi v zádech. Zavrtím hlavou, abych to ze sebe setřásla.

„No tak. Uklidni se. Policie to vyřeší.“ Pozoruji svůj odraz. Očividně mi nevěří ani půl slova. Jako by se mě ptal, co přijde teď? Jak dlouho budu muset čekat, než to pochopím? Týdny? Bože, měsíce? A oni po mně půjdou a najdou mě, nic je nezastaví... Nelíbí se mi, jak silně je o tom ten obličej naproti mně přesvědčený.

„Sakra,“ zakleju.

„Je všechno v pořádku?“ vstoupí mi do koupelny Lisa. Její oči se nezvykle lesknou. Bylo by ode mě hloupé myslet si, že to přepadení na ni nemělo vliv. Mlčky přikývnu na souhlas. Vyčkávám, dokud nepochopí, že chci být sama, a neodejde. Opět se na sebe zadívám do zrcadla. Prozkoumávám barvu svých očí a jejich hloubku. Zatnu čelist. Nakloním se k zrcadlu blíž. „Musíš být silná. Slyšíš?!“ říkám důrazným hlasem a plácnu dlaní do desky umyvadla. „Musí k tomu přeci existovat nějaký důvod. Neukázali by se tam jen tak pro nic za nic, ne?“ Nadechnu se a ukážu na svůj odraz prstem. „Já vím, že už by to byla fakt blbá náhoda, ty sny a to všechno. Ted' máš na výběr ze dvou možností. Podlehni nebo bojuj! No tak. Musíš se už rozhodnout!“

Za sebou nad skříní najdu kufr a naházím do něj veškerou kosmetiku, která mi padne pod ruku. Obývánkem se mihnu jako tornádo. Zavřu se v ložnici a začnu do kufru skládat oblečení. Beru ze skříně jen to nejnnutnější, šatník tak dva měsíce dopředu. Zápasím s triky, které se mi zamotávají do rukou, jak se je rychle snažím z ramínek skládat, vztekla s nimi praštím do kufru. Teď budu řešit, jestli je mám zmačkané.

Najednou se pokojem rozřinčí hlasité vyzvánění. Málem vyskočím z kůže. Zděšeně se přitisknu k šatníku. Postupně mi dochází, že to je můj mobil. Popadnu telefon, abych se podívala na displej. Neznámé číslo mě v dalším okamžiku ochromí hrůzou. Co když to je on, ten šílenec? Co když se mě chystá vydírat nebo zastrašovat? Jaké úmysly se mnou může sakra mít? Kousnu se do jazyka, až v ústech pocítím příchut' krve.

Bože, seber se. Mám chuť si vlepit facku. Koneckonců je to jen mobil. Pokud po mně ten chlap jde, aspoň zjistím víc. A tak hovor nejistým stisknutím tlačítka přijímám.

Přiložím si mobil k uchu. Nedokážu se vymáčkout, a proto vyčkávám na reakci protistrany.

„Angery,“ ozývá se mužský, sametový hlas a já v něm poznávám svého zachránce. V krku mi uvízne knedlík.

„Nechali jsme to zajít příliš daleko. Brzy tě najdou. Potřebuji, abys šla se mnou.“

Bože. Nevím, co si už o tom myslet. Mám pocit, že mu můžu věřit, ale to bych byla blázen. Ale něco v jeho hlase mě přiměje se ozvat. „Kdo jste?“ vyhrknu. Chci zjistit, co se to sakra dělo. „Co to všechno má znamenat? Co po mně všichni vlastně chcete?“ ke konci už se neovládám a beznadějně na něho křičím. Do pokoje vtrhne Lisa a Roll.

„Polož to,“ rozkazují mi.

„Angery, poslouchej mě. Ty víš, že mám pravdu,“ naléhá na mě ten muž. „Všichni budou v bezpečí, když mě poslechněš. Jen mi musíš věřit.“

Roll mi sebere mobil a zavěsí. Moje ruce jsou najednou prázdné.

„Jdeme!“ Lisa popadá můj napolo sbalený kufr a Roll mě obejme kolem ramen. Zamykáme za sebou byt.

Dělám přesně to, co mi pokynou, zatímco se snažím vstřebat těch posledních pět minut. Roll s Lisou mi pomohou do auta. Zavírám oči. Nejradši bych okamžitě usnula a probudila se, až bude po všem. Tohle musí být jen nějaký blbý vtip, něco, co jsem si musela vymyslet, jak pořád přemýšlím nad tím, co by ty divné sny mohly symbolizovat. Připadám si jak vydána napospas jakémusi přeludu.

„Jo, jsme v pohodě. Tedy Angery to špatně snáší. Jasný. Dorazím tam,“ telefonuje s někým Roll, mezitím co se mě Lisa snaží vzbudit. Z mého hlediska spíš vyprosit si mou pozornost, ale chápu, že Lisa si rozdílů nemusela všimnout.

„Zvládnete to odtud?“ obrací se na nás Roll.

„S manželem se o ni postaráme, neměj strach,“ odpovídá Lisa. Roll se ke mně nakloní.

„Jak ti je?“

Vzchop se, Angery, nebudu ti to říkat stokrát, vynadám si v duchu.

„Zvládnu to,“ odpovím mechanicky a vystoupím z auta. Lisa okolo mě krouží, jako bych měla každou chvíli zkolabovat. To jsem si nesměla dovolit, to bych se mohla rozběhnout a rovnou skočit z nějakého útesu. Odmítám Lisinu pomoc a nechám se přemluvit, že mi aspoň vynese do poschodí kufr. Lisa s manželem bydlí

v rodinném domku, splácí hypotéku a z dlouhých zasněných Lisiných monologů taky vím, že už pozvolna začínají pracovat na miminku. Když vystoupím na poslední schod, zmocňuje se mě úzkost.

„Jako doma,“ zvolá Lisa, jak se snaží zlehčit atmosféru.

Pokus o úsměv mi rozhodně nevychází. Pořád na to musím myslet – že prý musím věřit tomu, co mi ten muž do telefonu řekl. Nikdy jsem si nepřipadala tak zmatená. Nejrůznějšími hypotézám, které se mi rodí v hlavě, nepřikládám váhu. Jsou vážně šílené. Navzdory tomu, překročit práh domova mé nejlepší kamarádky a pro mě nejbližšího člověka je pro mě značně obtížná záležitost.

„Slyšel jsem, co se stalo, běží to na všech kanálech, jsi v pořádku?“ Z obývacího pokoje k nám rychle kráčí Dawson, její manžel, a oba se navzájem vrhají do náruče. Byli jako dva kousky skládanky. Když ho Lisa poznala, nedokázala mluvit o ničem jiném, než o něm, a já to v tom oparu zamilovanosti byla nucena snášet. Usměju se na půl koutku. Malinko jim závidím, jak se o sebe dokážou opřít, jak mají jeden druhého. Taky bych se zrovna teď potřebovala schoulit k někomu do náruče.

Dawson je takovým tím typickým mužem v domácnosti – když si odmyslím, že šéfuje úklidové společnosti, ale většinu času stejně trávívá doma. Abych ho popsala, má čtvercový obličej s kouty, výrazné lícní kosti a vystouplou bradu. Nosí brýle. Je vysoký, vypracovaný, klidné povahy. Přesný protiklad věčně užvaněné Lisy.

Z myšlenek mě vytrhuje tak známé vyzvánění mobilu. Zatruu, očekávám, že to opět bude ten s modrýma očima a začne na mě zkoušet, abych se k němu připojila – v lepším případě. Chci si zkontrolovat displej. Musela jsem se utvrdit, že jsou mé obavy oprávněné. Připravím si odpověď, že to ještě nikomu nic neudělalo, protože po mně Lisa střelí zamítavým pohledem.

Vydechnu úlevou.

„Peter,“ dodám na vysvětlenou.

Lisa vypadá, jako by jí ze srdce spadl pořádný kus balvanu. Dawson ji v náruči vede do obývacího pokoje, aby mi poskytl trochu soukromí, takže nejspíš předpokládají, že bych si s Peterem ráda popovídala. Dawson oznamuje, že zatím postaví na čaj. Poděkuji a zvedám telefon aspoň v doufání, že přijdu na jiné myšlenky. Nepochybuji o tom, že mě Peter mohl vidět i ve zprávách. V obráceném případě bych se o něj taky nejspíš strachovala. Přeci jen jsme spolu prožili pár hezkých chvil, na které se nedá zapomenout.

„Petere?“ ověřuji si.

„Jsi celá? Myslím, nestalo se ti nic?“ horlivě ze sebe vysype. Povzdechnu si. „Ne. Je milé, že se o mě zajímáš.“ Zavírám vchodové dveře a opřu se o botník. „Ujišťuji tě, je to dobré. Můžeš spát klidně.“

„Myslel jsem, kdyby sis třeba chtěla o tom popovídat a tak podobně, jsem tu pro tebe. Jen řekni a já přijedu.“

Aha... Zarovnáám si za ucho neposlušný pramínek vlasů. „Petere, nemáš vůči mně žádnou povinnost. To je v pořádku. Opravdu. Jsem v pořádku,“ zopakuji pro sichr. Peter je tvrdohlavý a občas mívám dojem, že nerozumí tomu, co se mu snažím sdělit.

„Nepřipadá mi to, že jsi v pořádku. Myslím to smrtelně vážně, že dorazím. Všechno to probereme, můžu tam být do deseti minut.“

Zavládne ticho. Zamračím se. „No, myslela jsem, že se mnou už nechceš mít nic společného. A co si pamatuji, nikdy jsme spolu takovéto věci neřešili, takže... prosím tě, radši mi řekni hned, o co ti jde. Vážím si toho, že máš o mě starost, ale nehraj na mě, že jde jenom o tohle.“